

FRAMBJUDA, v. a. 3. (böjes som *Bjuda*) Framtaga och bjuda. — Oftare säges *Bjuda fram*.

FRAMBlickA, v. n. 1. Framsända en blick eller blickar. *Ell par sköna ögon f-de ur rummet, genom dörröppningen*. Brukas ofta fig. i poesi, t. ex.: *Solen f-r ur molnen*. — Äfv. *Blicka fram*. — *Framblickande*, n. 4.

FRAMBLIXTRA, v. n. 1. 1) Blixtrande fara fram. *En ljungeld f-de ur molnen*. — 2) (fig. poet.) Visa sig, framträda hastigt som en blick. *Snillet f-r stundom ur hans mörka ögon*. — Äfv. *Blixta fram* (för begge bem.). — *Framblixtande*, n. 4.

FRAMBLOSSA, v. n. 1. Blossande fara fram. — Äfv. *Blossa fram*. — *Framblossande*, n. 4.

FRAMBLÄSA, v. a. 2. 1) Genom blåsing med munnen framdrifva. *F. ett dun*. — 2) Säges om blåsten, då den drifver fram ett föremål. *Det kom en väderil och f-bläste de torra löfven till förstugubron*. — Ledigare säges för begge bem.: *Bläsa fram*. — *Frambläsande*, n. 4.

FRAMBLÄNKÅ, v. n. 2. Med ett blänkande sken hastigt visa sig för ögat. Brukas i högre och poetisk stil. — Äfv. *Blänka fram*. — *Framblänkande*, n. 4.

FRAMBOG, m. 2. Bog på ettdera af frambenen på fyrfota djur, som af menniskan användas till föda. — *Motsats*: Bakbog.

FRAMBREDA, v. a. 2. Framtaga och utbreda. — Vanligare säges: *Breda fram*. — *Frambredande*, n. 4.

FRAMBRINGÅ, v. a. 1. o. 2. (böjes som *Bringa*) 1) (mindre brukl.) Föra, bära, draga fram. *F. anklagade för domstolen*. *F. fat, skålar och glas*. — *Syn*. Framföra, Framdraga, Framskaffa. — Vanligare *Bringa fram*. — 2) Gifva tillvaro: a) såsom skapare, af egen kraft. *Gud har frambragt allting*. — *Syn*. Skapa. — b) såsom medel, genom en i naturen nedlagd kraft. Brukas någon gång i fråga om djur, men mest om växter. *Hvarje djur f-r sina likar*. *Detta land f-r alla slags säd*. — *Syn*. Alstra, Framalstra, Produccera, Bära. — 3) (fig.) a) Framföra, anförå, andraga. *F. skäl, bevis*. — b) Vara orsak till, åstadkomma, medföra. *Denna händelse f-bragte ett otroligt uppseende*. Brukas i denna bem. mindre väl. — För bem. 2. o. 3. är *Fram* oskiljaktigt ifrån verbet. — *Frambringande*, n. 4.

FRAMBRUMMA, v. a. 1. (föga brukl.) Brummande framföra. *Han f-de några ord, och derpå gick han*. — Äfv. *Brumma fram*. — *Frambrummande*, n. 4.

FRAMBRUSA, v. n. 1. Brusande strömma fram. *Elfen f-r under bron*. — Äfv. *Brusa fram*. — *Frambrusande*, n. 4.

FRAMBRYTA, v. a. 3. (böjes som *Bryta*) 1) (mindre brukl.) Bryta något så, att det kommer längre framåt. *F. qvistarna på ett träd*. — Bättre *Bryta fram*. — 2) (mindre brukl.) Genom gräfnig, sprängning o. s. v. arbeta lös och framhafva. *F. malm ur ett schakt*. — Bättre *Bryta fram*. — V. n. 1) Våldsamt tränga fram. *Vattnel f-ter genom dammen*. *Våra trupper f-bröto oemotståndligt genom fiendens leder*. — 2) (fig.) Börja visa sig. *Solen f-yter åter genom molnen*. *Morgonrodnaden f-yter*. — Äfv. (för begge bem.) *Bryta fram*. — *Frambrytande*, n. 4.

FRAMBÄRA, v. a. 3. (böjes som *Bära*) 1) Medelst bärande föra fram något till ett ställe. *F. en likkista till grafven*. *F. mat på bordet*,

och sätta den på b. *F. ett bref på en silfverbricka*, liggande på en s. — Äfv. *Bära fram*. — *Syn*. Se *Framföra*. — 2) (fig.) Framföra; anförå, andraga. *F-bär min tacksägelse till honom*. *Låta f. sin hälsning, vördnad till någon*. *F. sanningen inför tronen*. *Jag har riktigt f-burit, hvad man sagt mig*. — Äfv. *Bära fram*. — *Frambärande*, n. 4.

FRAMBÖJA, v. a. 2. Böja något så, att det kommer längre fram. — Äfv. *Böja fram*. — *Framböjande*, n. 4.

FRAMBÖLJA, v. n. 1. Böljande framflyta. *Vattnel f-r genom sundet*. Brukas ofta fig. om en stor mängd folk, t. ex.: *Stora folkhopar f-de genom gatorna*. — Äfv. *Bölja fram*. — *Framböljande*, n. 4.

FRAMDANSA, v. n. 1. 1) Dansande framkomma. Brukas helst med verbet *Komma*. *De kommo f-nde på scenen*. — 2) (fig.) Häftigt, med stark fart drifvas fram genom luften. *Han slog af honom halten, så att den kom f-nde ända till borgmästaren*. — För begge bem. brukas helst *Dansa fram*, utom i sammanställningen med verbet *Komma*. — *Framdansande*, n. 4.

FRAMDEL, m. 2. 1) Den delen af ett djur, der hufvod och framben äro. *F-en af en häst, en ox*. — *Motsats*: Bakdel. — 2) Den del af ett föremål, som har sitt läge framåt, i motsats till eftersta delen. *F-en af en vagn* (framvagn). — *Syn*. Framsida, Framstycke.

FRAMDELES, främmedelss, adv. Fram i tiden. *Nu kan jag ej villfara din begäran, men f. få vi se*. — *Syn*. Längre fram.

Anm. Ordet är icke, såsom man kunde tro, sammansatt af *Fram* och *Del*, utan hette ursprungligen *Fram a lep*, hvilket under tidens lopp förändrats till *Framlepis*, hvaraf genom omkastning uppkommit *Framdeles*.

FRAMDRAGA, v. a. 3. (böjes som *Draga*) 1) Genom dragnig föra fram. *F. en stol*. *F. något ur en låda*. *F. någon ifrån ett gömställe*. (Fig.) *F. något i dagen*, göra något allmänt bekant. — Äfv. *Draga fram*. — *Syn*. Se *Framföra*. — 2) (fig.) a) Anförå. *F. bevis*. *F. ett skäl, ett argument*. — *Syn*. Framställa, Framföra, Anförå, Andraga, Föredraga. — b) (med person till objekt) Befordra, hjälpa fram. *F. någon ifrån intet, ifrån att hafva varit ingenting*. — Äfv. *Draga fram*. — *Framdragande*, n. 4. o. *Framdragnig*, f. 2. (för bem. 1).

FRAMDRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Drifva*) 1) Drifva ut ifrån ett ställe. *F. någon ifrån ett gömställe*. *F. hästarna ur skogen på fältet*. — 2) Drifva framåt eller fram. *F. boskapen till sähuset, till brunnen*. *Vinden f-feer molnen på himmelen*. — För begge bem. brukas äfv. *Drifva fram*. — *Syn*. (för begge bem.) Framföra, Frammota, Framjaga, Framskjutsa. — V. n. Af blåst, vågor, ström- eller luftdrag drifvas fram. Brukas så helst i förbindelse med verbet *Komma*; eljest vanligare *Drifva fram*. — *Framdrifvande*, n. 4. o. (mindre ofta, ej för v. n.) *Framdrifning*, f. 2.

FRAMDUKA, v. a. 1. (fam.) Duka och framsätta på bordet. *F. en läcker måltid för, åt någon*. — Äfv. *Duka fram*. — *Framdukande*, n. 4.

FRAMDUNDRÅ, v. a. 1. Säger, uttala med dundrande röst. Brukas sällan i dagligt tal, mer i skrift och högre stil. *F. ett hall!* — Äfv. *Dundra fram*.